

Ko je Loret?

Milena Depolo, po motivima slikovnice Florans Kadije

Beograd, januar 2009.

LICA:

Loret, 10 godina

Poni, na primer 10 godina

Elza, 8 godina

Sebastijan, 12 godina

Mama

Tata

Učiteljica

Učitelj jahanja

Klara

Mari

Filip

Žan

Deca iz razreda

Roditelji dece iz razreda

SCENA 0

- Intro, Porodica -

Nežna, lirska muzika (off). Škljoc fotoaparata (off). Mama, Tata, Sebastijan (12 godina), Elza (8 godina) i Loret (10 godina) su u stavu kao za porodičnu fotografiju. Ne mrđaju neko vreme. Čak su i „uramljeni“. Jedna fina, skladna, „normalna“ porodica. Odjednom, počinju da mrđuckaju unutar fotografije, fotografija oživljava.

MAMA (u publiku):

Ja sam Mama. Prava pravcata. Volim svog muža i troje dece. Nežna sam, brižna i odlično kuvam. Od svega, najbolje spremam kolač sa višnjama.

TATA (u publiku):

Ja sam Tata. Glava porodice. Idem na posao, a na povratku svratim na pijacu. Čitam novine i popravljam po kući.

SEBASTIJAN (u publiku):

Ja sam Sebastijan. Imam dvanaest godina i najstarije sam dete. To se i vidi jer moje sestre moraju da me slušaju. Kod kuće igram igrice, a u školi fudbal.

ELZA (u publiku):

Ja sam Elza. Imam osam godina. Imam sve petice i najviše od svega me nerviraju glupe devojčice koje su već počele da lakiraju nokte.

Pauza. Ostao je još jedan član porodice. Loret. Svi ostali članovi se okreću ka njoj. I njena lutka – „slika“ konačno „oživi“, samo što, za razliku od ostalih izađe iz rama.

LORET (u publiku):

Ja sam Loret.

Sada i ostale lutke izlaze iz rama, i dok ovo izgovaraju, nameštaju se za sledeću scenu.
Osim Loret koja stoji u centru i posmatra šta se oko nje događa. Prateći njihove užurbane radnje, ona se zavrti.

ELZA (u publiku):

Loret je naša srednja sestra. Starija od mene, a mlađa od Sebastijana.

SEBASTIJAN (u publiku):

Ona ne ide u školu.

ELZA:

Ide! Samo što je njena škola posebna.

SEBASTIJAN:

Oni tamo rade drugačije stvari. Kao deca u obdaništu. A ima već deset godina.

ELZA:

Škola se zove «Osmeh». I baš mi se dopada.

SEBASTIJAN:

Jer si klinka.

Elza i Sebastijan polako se sklanjaju sa strane, a dolaze deca iz centra «Osmeh». Oni okružuju Loret. Mini koreografija «Šta deca rade»...

SEBASTIJAN:

Oni tamo crtaju, kao deca.

ELZA:

Sviraju i pevaju.

SEBASTIJAN:

Na fizičkom se gegaju.

ELZA:

Meni se dopadaju. Uvek su nasmejani.

SEBASTIJAN:

Imaju sitne oči. Nekako drugačije.

ELZA:

Ali su nasmejani.

SEBASTIJAN:

Glave su im kao lopte, potpuno drugačije od naših.

ELZA:

Ali, Loret je srećna. Zar ne vidiš da je srećna? Uvek!

Deca iz centra «Osmeh» odlaze polako sa scene. Opet ostaje samo porodica.

SEBASTIJAN:

To je zato što je ona drugačija od nas.

LORET:

Mama, a zašto sam ja drugačija?

Mama je zagrlila i uzme u krilo.

MAMA:

A možda smo mi drugačiji...

Sada se porodica namestila u pozicije za jedno „tipično porodično veče.“ I konstrukcija se pretvorila u dnevnu sobu. Sada može da počne...

SCENA I

- Tipično porodično veče -

Zaista tipično porodično veče. Mama i Tata sede za dvosedom i gledaju TV. Jedno drugom dodaju daljinski i sl. Loret je u Maminom krilu. Elza i Sebastijan su na podu. Sebastijan ustaje. Spretno pravi neke figure u vazduhu.

SEBASTIJAN:

Hajde da se igramo igara bez granica!

Elza odmah skače i pridružuje mu se u skakanju.

ELZA:

Hajde!

MAMA:

A Loret?

SEBASTIJAN:

Hajde da se kuglamo!

ELZA:

Hajde!

TATA:

A Loret?

SEBASTIJAN:

Hajde onda da igramo Monopol!

ELZA:

Da kupujemo i prodajemo! Hajde!

MAMA:

A Loret?

SEBASTIJAN:

A Loret? A Loret? Pa šta onda da radimo?

MAMA:

Slažite slagalice.

SEBASTIJAN:

To je dosadno. A i za devojčice je. Idem ja da radim domaći!

TATA:

A ja nikako ne mogu da te nateram.

SEBASTIJAN:

To mi je zabavnije od slagalice!

Ode u svoju sobu.

ELZA:

Ti i ja ćemo da slažemo.

Njih dve slažu slagalice. Ovde bi bilo dobro da se napravi neka igra od toga. Neke džinovske slagalice, i slika koja se postepeno sklapa. Loret povremeno greši. A Elza je ispravlja.

ELZA:

To je krov, vidiš? Ide ovde.

LORET:

Da.

ELZA:

A ovo? Loret, koja je ovo boja?

LORET:

Zelena.

ELZA:

A ovo drvo, koje je ono boje?

LORET:

Šuškave.

ELZA:

Kakve?

LORET:

Kao list na drvetu. Šuškava, sveža... Kao trava! Kao list i trava!

ELZA:

Tako je. Zelena.

LORET:

Zelena.

ELZA:

Bravo. Dakle, ovaj deo ide u ovo polje.

LORET (srećna):

A ovaj u ovo...

Greši. Deo nikako ne može da se uklopi, ali Loret insistira.

ELZA:

Probaj da ga staviš ovde.

LORET:

Ne!

MAMA:

Budi strpljiva, Elza.

ELZA:

I jesam. Probaj ovde.

LORET:

Ne! Ne! Ne!

ELZA:

Grešiš.

LORET:

Ne!

Loret se razbesni. Počinje da ruši sliku koju su napravile.

LORET:

Ne ovde! Neću ovde! Ne!

Ostanu još samo dve spojene slagalice.

ELZA:

Nemoj, Loret...

LORET:

Ne ovde! Neću ovde! Ne!

Konačno razdvoji i ta dva dela. Besneći, ispušta neke čudne zvuke, koji uplaše Elzu. Elza počinje da plače.

ELZA:

Zašto? Loret, zašto? Zašto?

MAMA:

Mir.

ELZA:

Zašto? Loret, zašto? Zašto?

Ove poslednje tri replike polako dobijaju oblik pesme, „polusonga“. Mini koreografija u kojoj učestvuju Mama, Elza i Loret. Mama i Elza odu sa scene, a Loret ostaje sama. Kutija je u međuvremenu, u toku koreografije, postala hipodrom. Loret okružuju deca iz centra «Osmeh» i Učitelj jahanja.

SCENA II

- Novi prijatelj –

Učitelj jahanja je u centru, okružen decom iz centra «Osmeh». Učitelj jahanja može da bude i iz off-a.

UČITELJ JAHANJA:

Dobrodošli u školu jahanja!

Deca se raduju i skaču, prave pometnju.

UČITELJ JAHANJA:

Ovo su vaši poniji, pogledajte šta sve mogu.

Pojavljuje se nekoliko ponija. Dolaze ujednačeno i stanu u kolonu. Izvode mini ples. (Ono što će Poni naknadno izvoditi sam, svi su veoma spretni i ujednačeni, na kraju preskaču prepreku. Naravno, njihov koreo traje kraće nego Ponijev.)

UČITELJ JAHANJA:

Jedan, dva, tri! U red, deco!

Deca se poređaju u kolonu i svako stane pored svog ponija i popne se na njega. Samo Loret ostane bez ponija. Ostala deca odjašu u ujednačenom ritmu.

UČITELJ JAHANJA:

Sada ćemo dovesti još jednog ponija za tebe, Loret. Budi tu.

Loret je sama na sceni. Čuje se neki zvuk poput vetra. Onda mu se priključi i zvuk kopita. Onda ispred nje prođe jedan konjski rep. Zatim četiri kopita. Konačno ispred nje se stvori Poni. Loret krene rukom da ga pomazi, on se odmakne.

UČITELJ JAHANJA:

Budi stpljiva Loret. Neka ti gospodin Poni pokaže šta sve ume. Kas.

Poni kaska.

UČITELJ JAHANJA:

Poni ples.

Poni izvodi mali ples.

UČITELJ JAHANJA:

Pirujete.

Poni pravi pirujete.

UČITELJ JAHANJA:

Na dve noge.

Poni se uspravi i pravi pirujete na dve noge.

UČITELJ JAHANJA:

Da li ti se dopada, Loret?

LORET (presrećna je):

Da! Da! To je moj poni!

Opet krene da ga pomazi.

UČITELJ JAHANJA:

Budi strpljiva, Loret. Ostalo je ono najteže. Skok preko prepreke.

Dramatična muzika, Poni se priprema, hvata zalet, i... Staje pred preprekom. Ne preskače je.

UČITELJ JAHANJA:

Ti si tvrdoglav. Kao da si mazga, a ne poni.

Pauza.

UČITELJ JAHANJA:

Potpuno si drugačiji od drugih ponija.

Poni je nesrećan. Pogne glavu i krene sa scene. Loret ga zaustavi.

LORET:

A možda su oni drugačiji...

Poni se okrene ka njoj. Zastane. Onda Glumac skine lutku Ponija, i ostaje u liku Dečaka Ponija, Loretinog prijatelja. Gledaju se tako neko vreme. Njih dvoje. Sami. Konstrukcija postaje trpezarija.

SCENA III

- Porodična sednica –

Porodica je za stolom, večera. Elza i Sebastijan se gađaju mrvicama hrane, na šta se Loret blagonaklono smeje.

MAMA:

Elza, Sebastijane, mir. Imam nešto važno da vam kažem.

SEBASTIJAN:

Dobiću psa!

ELZA:

Krećem na mačevanje!

MAMA:

Nije to.

SEBASTIJAN:

Selimo se kod Žorža u zgradu?

ELZA:

Idemo na vikend kod bake i deke!

TATA:

Ne, ne. Nešto mnogo važnije je u pitanju.

MAMA:

Radi se o Loret.

LORET:

O meni?

MAMA:

Da, o tebi, dušo. Razgovarala sam sa gospodinom Prerom, tvojim učiteljem.

TATA:

On kaže da bi Loret mogla da pođe sa vama u školu.

MAMA:

Za početak, jednom nedeljno.

TATA:

A posle i češće. Tako će napredovati.

MAMA:

Mi smo hteli da se posavetujemo sa vama. Elza, šta ti misliš?

ELZA:

Super! Ja ću se brinuti o njoj.

MAMA:

Tako je, Elza. I ti, i Sebastijan.

Sebastijan ustaje. Loret ustaje sa njim, radujući se. Poljubi i njega i Elzu.

SEBASTIJAN:

To je jako loša ideja.

Loret sedne, snuždena.

SEBASTIJAN:

Niko u školi ne zna da imam još jednu sestru.

TATA:

Pa lepo, sad će je upoznati.

SEBASTIJAN:

Kad je vide, drugovi će mi se smejati.

TATA:

Sebastijane, idi u svoju sobu.

Sebastijan kreće, usput zastane.

SEBASTIJAN:

Nisam ja kriv.

Ode.

MAMA:

Najvažnije je da pitamo Loret. Loret, šta ti misliš?

Loret počne da skakuće po sceni.

LORET:

Idem u školu! Idem u školu! Idem u školu! Idem u školu!

Njeno skakutanje prelazi u put do škole. Konstrukcija postaje učionica. Loret ulazi.

Đaci su već tu. I Učiteljica.

SCENA IV

- Škola -

Učiteljica je ispred svih. Reči se ispisuju slovo po slovo (treba smisliti kako). Deca čitaju.

DECA (čitaju):

D - O - B - R - O - D - O - Š - L - A - U - P - R - V - I - R - A - Z - R - E - D

(zarež) - D - R - A - G - A - L - O - R - E - T.

Loret pritrči Učiteljici i poljubi je. Učiteljica je zbunjena, ali prisebna.

UČITELJICA:

Dobrodošla u prvi razred, draga Loret. Sačuvali smo jedno mesto za tebe. Evo, izvoli.

Odvede je do njenog mesta. Loret sedne.

UČITELJICA:

Da se upoznamo. Neka svako kaže nešto o sebi.

Deca redom ustaju i govore nešto o sebi.

MARI:

Ja sam Mari. Volim Brac lutke i roze boju.

FILIP:

Ja sam Filip. Najviše od svega volim svoj mravinjak. Gledam mrave kako rade i ubacujem im mrvice hleba.

KLARA:

Ja sam Klara. Najviše volim kad mi baka uveče napravi pitu sa jabukama pa cela kuća miriše.

ŽAN:

Ja sam Žan. Volim robote, nindže, karate i boks.

UČITELJICA:

Lepo. A sad je red na našu novu drugaricu.

LORET:

Ja sam Loret.

Pauza. Svi očekuju nastavak. Ali, Loret se stidi. Počinje da se smeje. Prvo tiho, a onda sve glasnije.

MARI:

Učiteljice, zašto se smeje?

UČITELJICA:

Loret je malo stidljiva. Sedi, dušo.

Deca joj prilaze i zagledaju je.

FILIP:

Zašto ima kose oči?

ŽAN:

Ona je starija od nas. Pogledajte kolika je! Smešna je.

UČITELJICA:

Sad je dosta. Nije lepo da tako govorite o vašoj novoj drugarici. Na mesta. Nastavićemo da vežbamo pisanje.

Šuškanje. Lete papirići na sve strane, atmosfera rada. Učiteljica prilazi Loret.

UČITELJICA:

Nacrtaj nešto, Loret.

Loret se malo izdvaja od odeljenja i počinje da crta. Klupa, ili neki element školskog dvorišta. Žan ustaje i prilazi joj.

ŽAN:

Pogledajte! Kako crta! Mi već pišemo a ona crta, i to kao malo dete!

Neka deca se smeju.

UČITELJICA:

Žane! Neću više da čujem takve reči! Uostalo, Loretin crtež je pravo malo umetničko delo! Bravo, Loret.

ZVONO (off).

UČITELJICA:

U redu. Sada idite na odmor. Pokažite Loret naše školsko dvorište.

Žamor dece (off). Sad se svi polako okupljaju oko klupe koju je Loret „nacrtala“. To je deo školskog dvorišta. U toku je odmor. Loret sedi na sama na klupi upadljivo dugo. Niko joj ne prilazi, a deca su grupisana po ćoškovima dvorišta. Konačno, prilazi Elza sa Drugaricom.

ELZA:

Ovo je moja sestrice. Moja Loret.

DRUGARICA:

Ha! Pa, ona ima okruglu glavu kao pun mesec!

ELZA:

Ružno je da joj to kažeš!

DRUGARICA:

Kako se zoveš?

LORET:

Loret.

DRUGARICA:

Bobet? Pupet? Glupet! Hahaha! Glupet! Ona je šašava! Ništa je ne razumem!

ELZA:

Ti si šašava! I bezobrazna! Ali, Loret je dobra i ne ljuti se na tebe. Svi koji imaju Daunov sindrom kao ona su dobri.

DRUGARICA:

Daunov sindrom? Šta ti je to? I ti postaješ šašava!

ELZA:

Objasnila bih ti, ali ti to ne možeš da razumeš! Nisi toliko pametna!

Drugarica im se isplazi i ode. Elza zagrlji Loret.

ELZA:

Ne brini. Ona je glupača. A ti si jedna super devojčica koja pravi super kolač sa višnjama.

Pojavljuje se Sebastijan sa Drugom. Loret je ushićena.

LORET:

Bata! Elza, bata!

ELZA (Sebastijanu):

Hej, Sebastijane! Sebastijane, zdravo!

DRUG:

Eno tvoje sestre.

SEBASTIJAN:

Aha.

DRUG:

A ko je ona sa njom. Smešna je!

Pauza.

SEBASTIJAN:

Ne znam. Prvi put je vidim.

Odlaze. Odlazi deo po deo dece. Elza i Loret ostaju same. Na kraju, odlazi i Elza i Loret je potpuno sama. Opet je na hipodromu.

SCENA V

- Kako je Sebastijan mogao da se javi Loret -

Loret sedi na hipodromu. Prolazi Poni (lutka). Malo je uobražen.

LORET:

Zdravo.

Poni se okrene i pogleda je. Ali, ne javi joj se. Loret je ljuta.

LORET:

Rekla sam – zdravo!

PONI:

Pa, zdravo.

LORET:

Izgleda da je to neka nova moda. Praviti se da nekoga ne poznaješ.

PONI:

Moda?

LORET:

Ni Sebastijan mi se nije javio danas u školi.

PONI:

Možda ga je bilo sramota.

LORET:

Zašto?

PONI:

Na primer... Zato što si ti devojčica, a on dečak.

Poni skine lutku i postaje dečak Poni.

LORET:

Nije to. Eto, i ti si dečak.

PONI:

Onda... Ti si mlađa, a on je stariji...

LORET:

Nije ni to. Šta ima veze ako je stariji. Ja se javljam i mlađima i starijima od sebe. Javljam se i tebi, a ti si poni.

PONI:

Onda ne znam. Mogao je da ti se javi.

LORET:

Mogao je bar da mi namigne. Ponekad to uradi kada je u društvu. (tek sada shvati zašto)
Da ga drugi ne vide.

PONI:

Ili da napravi mali naklon.

LORET:

Ili da napravi veeeeeliki naklon.

PONI:

A zamisli da napravi veeeeliki naklon, pa salto?

LORET:

Hehe, onda bih i ja morala da napravim salto. Da mu odgovorim. (napravi ga) Hej, pa ja to mogu!

PONI:

Ili je mogao, ili je mogao... Da skoči na jednoj nozi, udari tri puta dlanom o dlan i zalaje kao pas.

LORET (smeje se):

Da!

PONI:

Ili da stavi jednu saksiju sa velikim cvetom na glavu, a onda je skine kao šešir!

LORET:

Haha, blesav si!

PONI:

To nije ništa! Mogao je i da žonglira jednom bananom, jednom knjigom i jednom foteljom i vozi monocikl!

LORET:

E, to mi se najviše sviđa!

PONI:

A pogledaj ovo. Okret, okret, skok, okret, skok, salto, skok. To je moj pozdrav za tebe.

LORET:

Okret, okret, skok, okret, skok, salto, skok.

LORET I PONI (zajedno):

Okret, okret, skok, okret, skok, salto, skok.

LORET:

Ha, nikada nije bilo jednostavnije.

Izvode mali ples, zajedno, a polako se okupljaju roditelji iz škole, koji u početku izgledaju kao njihova publika, za koju izvode taj ples. Tu je i Učiteljica. Čak i tapšu. Loret i Poni se klanjaju. Odjednom, mašta postaje stvarnost, počinje...

SCENA VI

- Ona usporava program nastave –

Roditeljski sastanak. Loret ostaje tu sa strane, sve vidi i čuje. Nju niko ne vidi i ne čuje.

RODITELJ 1:

Ja sam nezdovoljan!

RODITELJI:

I ja!

UČITELJ:

Jasno mi je, ali dobro je za Loret da bude u našem razredu!

RODITELJ 2:

Ta devojčica je spora!

RODITELJ 1:

A moj sinčić je brz. Znete li vi koji je on potencijal?

UČITELJICA:

Ne sumnjam, ali uveravam vas da ostala deca neće ništa manje napredovati.

RODITELJ 3:

Moja ćerkica je anđeo.

RODITELJI:

A tek moja!

UČITELJICA:

Sva deca su anđeli. I Loret je!

RODITELJ 3:

Moj anđeo se sada plaši da ide u školu.

RODITELJI:

I moj! I moj!

RODITELJ 3:

Moja mala balerina!

RODITELJI:

I moja! I moja!

RODITELJ 2:

Nije red da ta devojčica usporava ostalu decu!

RODITELJ 1:

Ta... Ta... Loret!

RODITELJI:

Nećemo Loret!

Zašto ne uči u drugoj školi?

Moje dete je baš i ne voli.

Eto, to smo vam sad predložili,

Vi javite šta ste odlučili.

Odlaze polako, neki na levu, neki na desnu stranu, svako na svoju, kada se razgrnu, ostaju Loretini Mama i Tata, snuždeni. Vidimo da su sve vreme sedeli pozadi.

UČITELJICA:

Ništa ne brinite, neću dozvoliti da Loret pati.

MAMA:

Kako god da bude, pokušaćemo još jednom.

TATA:

Pa, ako ne bude išlo... Ispisaćemo je.

Tužni odu sa scene. Loret je ostala sama. Smeška se.

LORET:

Ja ne znam zašto me ljudi ne podnose.

SIRENA ŠKOLSKOG AUTOBUSA (off). Loret se penje u autobus.

SCENA VII

- Ko je ona? –

Školski autobus. Loret sedne pored Klare.

UČITELJICA:

Deco, danas ćemo ići na hipodrom. Jahaćemo ponije.

LORET:

Ja volim ponije!

KLARA:

Molim?

LORET (jasnije):

Ja volim ponije.

KLARA:

I ja isto.

LORET:

Oni znaju poni-ples.

KLARA:

Da te pitam nešto. A zašto ti ne dolaziš svaki dan u školu?

Pauza. Loret zgrabi Klaru i poljubi je. Klara je zbunjena.

KLARA:

Učiteljice, Loret me je poljubila bez razloga.

UČITELJICA:

Poljubi i ti nju, slobodno.

KLARA:

Ovaj... Ja... Ne bih.

ŽAN:

Poljubi je, poljubi!

MARI:

Hahahaha! Ti se družiš sa Loret!

FILIP:

Poljubi je u usta!

Deca se smeju.

UČITELJICA:

Dosta, to je ružno! Jako ružno!

ŽAN:

Ako je ružno, zašto se onda ona smeška?

FILIP:

Uvek se smeška...

MARI:

Ko je Loret?

SONG:

Ko je Loret? Ko je ona? Ko? Ko?

Bobet?

Pupet?

Ne znamo ni kako se zove!

Da nije Glupet?

Glupet, Glupet, Glupet, Glupet!

SCENA VIII

- Ko sam ja? –

Hipodrom. Loret i Poni. U ovoj sceni, Poni je dečak od samog početka.

LORET:

Je l' mogu da te poljubim?

PONI:

Možeš.

Loret ga poljubi.

LORET:

Eto, šta je tu strašno.

PONI:

Pa... Mislim... Ništa.

LORET:

A Klara je rekla da sam je poljubila bez razloga. Kao da ti treba neki specijalan razlog da nekoga poljubiš. Ja jednostavno nisam znala šta da joj odgovorim kad me je pitala zašto ne dolazim svaki dan u školu. I meni je odjednom bilo drago, i poljubila sam je. Ona se iznenadila.

PONI:

Pa, nema veze, nisi je udarila!

LORET:

Ali, druga deca su mi se smejala. I pitala su „ko je ta Loret?“ Nikad ne znam šta da odgovorim.

PONI:

A ko zna?

LORET:

Svi osim mene, čini mi se. Ja kažem: Ja sam Loret. I onda svi kao da očekuju da čuju još nešto. I kada hoću da kažem to još nešto, ja zastanem i postidim se.

PONI:

Kaži meni, sa mnom se ne stidiš.

LORET:

Na primer... Ja sam Loret i znam da pravim odličan kolač sa višnjama.

PONI:

Eto. Ali, to i dalje ne govori ko si ti. To govori šta ti umeš.

LORET:

Dobro. Ja sam Loret. Ne izgledam kao ostale devojčice. To znam jer me ljudi na ulici zagledaju. Kada se pogledam u ogledalu, vidim da su moje oči iskošene i da imam čudan osmeh. Mama kaže da sam lepa. Tata me zove „moj retki biserčiću“. Istina je da sam posebna.

PONI:

To mi i dalje ne govori ko si. Rekla si mi samo kako izgledaš. A drugo, meni si lepa.

Loret ga poljubi.

LORET:

Eto, opet sam te poljubila. Ljudi kažu da reagujem naglo. Iznenadim ih kad se obradujem ili se razbesnim.

Poni se trlja po zadnjici, priseća se nekog udarca.

PONI:

A znaš kako tek učitelj jahanja naglo reaguje kad ga ne poslušam.

LORET:

Šta hoćeš da mi kažeš?

PONI:

Hoću da ti kažem da niko ne zna ko je. Nisi to samo ti...

LORET:

Znaš ko sam ja?

PONI:

Ko?

LORET:

Tvoja drugarica.

PONI:

Da, to jesi.

LORET:

Mamina i tatina ćerka.

PONI:

Da.

LORET:

Elzina sestra. I Sebastijanova.

PONI:

Jesi.

Sebastijan se prikrada i čuje kraj razgovora.

LORET:

Znaš šta? Mislim da ni Sebastijan baš ne zna tačno ko je. Ali ja znam. Moj veliki brat. On je za mene najlepší i najpametniji dečak na svetu. Volela bih da budem pametna kao on.

PONI:

Zna on to. I on tebe voli.

LORET:

I znaš šta još? Kad stojim sama onda stvarno i ne znam ko sam. Znam ko sam onda kada volim nekoga i kada neko voli mene. Ja sam svi ljudi koje volim. I tebe volim! Idemo!

LORET I PONI:

Okret, okret, skok, okret, skok, salto, skok.

Odjašu zajedno. Sebastijan ostane sam. Konstrukcija-kutija postaje škola. Oko Sebastijana se skuplja društvo iz škole.

SCENA IX

- Brat i sestra –

Školsko dvorište. Sebastijan i društvo. Loret dolazi. Penje se na neku penjalicu u dvorištu.

DETE 1:

Eno one nove devojčice.

DETE 2:

Ja je se pomalo plašim.

DETE 3:

Meni je smešna.

DETE 1:

Nikad se ne bih družio sa njom. Čudna je.

DETE 2:

Učiteljica je rekla da treba da budemo dobri prema njoj.

DETE 3:

Baš me briga.

DETE 1:

Čudno i govori.

DETE 2:

Da, gledajte. Hej, kako se zoveš?

LORET:

Loret.

DETE 3:

Glupet. Ha ha, Glupet!

Sebastijan pride Loret.

SEBASTIJAN:

Zove se Loret. Eto kako se zove. L-o-r-e-t. Ako to ne možete da zapamtite, onda vama fali neka daska u glavi.

DETE 1:

Ha! A kako ti to znaš?

SEBASTIJAN:

To je moja sestra. Moja rođena sestra.

Sebastijan i Loret se zagrlje. ZVONO (off). Deca se razilaze a konstrukcija postaje hipodrom.

SCENA X

- Cirkuske zvezde -

Loret i Poni.

LORET:

Hoćemo da se igramo?

PONI:

Kad je bio problem?

LORET:

Gledaj ovako! Dobrodošli u naš cirkus! Naš crveni, zeleni, žuti, plavi, narandžasti, beli, ljubičasti i oker cirkus!

PONI:

Uvek možeš da kažeš „šareni“.

LORET:

Ovako mi se sviđa. Naš veliki, srednji, mali, ogromni i sasvim majušni cirkus!

PONI:

Kako to može?

LORET:

E može! Naš slatki, slani, kiseli, gorki i ljuti cirkus!

PONI:

Pa, nije cirkus za jelo...

LORET:

Ovaj jeste. Pogledaj ovu ovde zastavicu. Mmmmm. Kako je slatka.

PONI:

Hm... Hajde da ti verujem...

LORET:

A vidi ovu šuštavu travu ovde, legneš i sanjaš najslađe! To je kao da si negde oputovao.

PONI:

Pravo na Kubu!

LORET:

Može na Kubu! Ovo je cirkus za sve! Za jelo, za piće, za igru, za gledanje i slušanje! Za grickanje, ali i za čitanje. Za mirisanje, i za golicanje! Za sklapanje i rasklapanje, za šta hoćeš! Ovaj deo ovde, a ovaj ovde!

PONI:

A ova dva sa ove strane.

LORET:

Ovako, i onako, i cap! I gotovo!

Uspeli su da slože slagalicu. Onu koju Loret nije uspela sa Elzom.

LORET:

Volim ovaj cirkus! On je naš, može da bude baš onakav kakav mi želimo!

PONI:

A mi smo u njemu najveće zvezde!

LORET:

I najmanje!

PONI:

Najveće!

LORET:

U redu...

PONI:

Gledaj ovo!

Skoči kroz obruč.

LORET:

Bravo! Bravo!

PONI:

A ovo?

Napravi neku komplikovanu figuru u vazduhu.

LORET:

Ipak smo najveće zvezde, u pravu si!

PONI:

Mi možemo toliko toga! Je l' možemo da letimo?

LORET:

Svašta! Pa, naravno! Gledaj.

Loret napravi mehur od sapunice. Sedne na njega. Leti.

LORET:

Šta kažeš?

PONI:

Bravo! Bravo za gospodicu Loret! A ja?

LORET:

Probaj!

Poni uradi to isto (naravno, Poni – lutka ☺).

LORET:

A sada, najteže od svega!

PONI:

Samo kaži!

LORET:

Skok preko prepreke!

Poni se snuždi.

PONI:

To ne mogu.

LORET:

Hajde, hajde. Možeš da letiš, a to ne možeš.

PONI:

Pa, ne mogu. Eto, ne mogu!

LORET:

Brojim do tri.

Pauza. Poni razmišlja i konačno se reši da proba. Uzima lutku.

PONI:

Sedi.

Loret mu se popne na leđa. Poni hvata zalet.

LORET:

Jedan... Dva... Tri!

Poni se zaleti i potrči. Prati ih dramatična muzika. Trči, trči, sa Loretom na leđima, i...

Ne vidimo da li su uspeali ili nisu, jer je scena gotova. 😊

SCENA XI

- Put ka hipodromu, ka jahanju, ka uspehu –

Konstrukcija je školski autobus. Loret je već u njemu sa decom iz razreda (ovde bi mogla već da bude druga lutka koja je u autobusu, pošto je jedna otrčala na Poniju; iznenađenje).

UČITELJICA:

Deco, da li su svi obuli čizmice za jahanje?

Gomila gumenih čizmica proviruje iz autobusa.

UČITELJICA:

Da li neko slučajno ima džokejsku kapicu?

Proviruje kapica, ali samo jedna. Pripada Loret.

UČITELJICA:

Loret, pa to je divno.

KLARA:

Je l' mogu da sednem pored Loret, učiteljice?

UČITELJICA:

Ako želiš. I, naravno, ako Loret želi.

LORET:

Želim, želim, naravno!

KLARA:

Razgovarala sam sa mojom mamom. Rekla mi je da treba da budem ljubazna prema tebi.
Da si i ti jedna mala devojčica kao i ja.

Loret je snažno zagrla i poljubi. A onda se postidi.

KLARA:

Je l' mogu sada i ja tebe da poljubim?

Loret klimne glavom. Klara poljubi Loret.

LORET:

Ja sam jako srećna devojčica.

SCENA XII

- Loret drži čas jahanja –

Deca su stigla na jahanje. Tu je i Učitelj jahanja. Loret ima na glavi svoju kapicu.

UČITELJ JAHANJA:

Dobar dan deco. Da li neko želi da proba da jaše?

Deca stidljivo dižu ruke.

LORET:

Ja! Ja!

UČITELJ JAHANJA:

U redu. Svi ćete stići na red. Poniji, ovamo! Deco, podelite se u parove.

Poniji dođu u savršenom redu. Deca su u parovima. Loret je sa Klarom.

UČITELJ JAHANJA:

Popnite se na ponije. I jedan – dva – tri.

Čitava mala koreografija od nespretnog jahanja. Jedino se Loret i Klara izdvajaju, na Poniju, naravno.

UČITELJ JAHANJA:

Bravo, ti dobro jašeš! Neka svi prate Loret i njenog ponija!

Ostali počinju da prate Loret i Klaru. Njihovo nespretno jahanje postaje sve spretnije i spretnije. Na kraju svi dobro jašu, i to liči na mini ples, poni ples..... Zatim, svi siđu sa ponija. Stoje u grupi, a učitelj im prilazi.

UČITELJ JAHANJA:

Kako se zoveš?

DECA (graja):

To je Loret! To je Loret! Zove se Loret!

ŽAN:

Gde si naučila da jašeš?

MARI:

Hoćeš li da mi pozajmiš svoju džokejsku kapicu?

Loret joj stavi kapicu na glavu.

MARI:

Hvala ti, Loret!

Loret zaustavi Ponija.

LORET:

Umem još nešto. Je l' mogu da vam pokažem?

UČITELJ JAHANJA:

Možeš, Loret, samo izvoli.

LORET:

Gospodine Poni, da li ste spremni?

Poni zanjišti.

LORET:

Jedan – dva – tri!

Poni se zaleti, i oni – preskoče prepreku!

DECA:

Bravo! Bravo Loret! Hajde nauči i nas! Nauči i nas!

Loret pogne glavu, stidljivo. Šapne nešto Klari.

KLARA:

Kaže da hoće. Samo ponavljajte za nama.

LORET:

Jedan – dva – tri!

Jedno po jedno, deca preskaču prepreke na ponijima.

UČITELJ JAHANJA:

Bravo! Bravo! A sada, deco, čas je govov. Vreme je za povratak u školu.

Deca siđu sa ponija i krenu grupno u nekom pravcu. Loret stoji sama pored Ponija. Stidi se da krene za ostalom decom. Odjednom, nekoliko njih zastane.

MARI:

Hajde, Loret! Požuri!

ŽAN, FILIP, KLARA:

Hajde, ne možemo da te čekamo sto godina! Hajde! Hajde!

Loret pogleda u Ponija. On joj klimne glavom, ili je dodirne kopitom i ohrabri je. Ona ga poljubi i otrči za ostalom decom, tipičnim „Loret“ koracima. Uđe u grupu, i više ne deluje izdvojeno iz nje. Svi zajedno otrče.

KRAJ